

De 7 raven

Met 9 zitten ze aan tafel:
papa, mama en 7 zonen.
De zonen schoppen met hun voeten
en zwieren met hun armen.
Af en toe valt er een glas om
of kwakt er iets op de grond.
Dus na de maaltijd zegt mama:
'Ga maar gauw buiten spelen.'
'Vrouw,' zucht de man.
'Ik wil zo graag een dochter.'
Zijn vrouw kijkt hem aan.
'Ik ben weer zwanger,
dus er is kans dat ...'
En ja hoor,
6 maanden later komt er een zusje.
Ze noemen haar Saartje.
Het kindje kwam wat te vroeg,
daarom is het klein en teer.
De vader roept zijn zonen bij zich.
'Hier is een kruik.
Loop naar de bron met warm water.
Dan kunnen we Saartje baden.
Dat zal haar goed doen.'
De 7 broers hollen naar de bron.
De kruik vliegt van broer naar broer
en maakt bogen in de lucht.
Bij de bron loopt het fout.
Wie mag de kruik met water vullen?
'**IK!**' gillen 7 stemmen.

Ze vechten om de kruik,
tot die in **1000** stukjes valt ...
De schrik slaat hen om het hart.
Hun vader zal woest zijn.
Durven ze nog wel naar huis?
Daar loopt hun vader heen en weer.
'Waar blijven die apen toch?
Wel potver hier en ginder.
Kunnen ze nooit iets goed doen?

Ik wou ...
Ik wou dat het **raven** werden.'

Zijn woorden zijn nog niet koud
of boven zijn hoofd vliegen 7 raven.
Zo zwart als roet zijn ze.
De vader staart ze na.
Een tijdlang treurt het koppel
om het verlies van hun 7 zonen.
Maar Saartje brengt troost.
Ze groeit als kool
en lacht en zingt de hele dag.
Saar weet niets af van haar broers.
Haar ouders doen hun mond op slot.
Ze noemen geen namen.
Tot op een dag ...
Saar wil iets drinken.
Papa en mama zitten aan tafel.
Saar hoort hoe knap ze haar vinden,
maar dat het toch haar schuld is
dat hun 7 zonen weg zijn.
Saar komt de kamer binnen.
'Heb ik broers?' vraagt ze.

'Waar zijn ze?'
Met een snik in zijn stem
doet de vader het verhaal.
'Het is jouw schuld niet,' sust mama.
'Jij kan er niets aan doen.
Het was gewoon ...'
Haar ogen vullen zich met tranen.
Vanaf die dag knaagt er iets bij Saar.
Ze kent geen rust meer.
Ze moet haar broers vinden.
In het geheim verlaat ze het huis.

Veel neemt ze niet mee:
- een stoeltje om te rusten
- een groot brood om te eten
- een kruik water om te drinken
- een ring om aan thuis te denken

Haar weg loopt ver en verder.
Haar pad wordt lang en langer,
tot aan het puntje van de aardbol.
Zo komt ze bij de zon.
*Maar de zon is te heet
en zegt
dat ze graag een kindje eet.*
Snel en nog sneller vlucht Saar weg.
Zo komt ze bij de maan.
*Maar de maan is te kil
en zegt
dat ze haar bloed wel wil.*
Snel en nog sneller vlucht Saar weg.
Zo komt ze bij de sterren.
Die zorgen goed voor haar.

Saar blijft er voor de nacht.
De sterren wiegen haar in slaap:

*Schone Sara rust maar even.
Wij zullen een deken weven
zodat je warm en donsacht ligt,
dus doe je ogen nu maar dicht.*

***Alle sterren van de nacht
wiegen je zacht.***

*Laat de zandman maar komen,
deze nacht geen boze dromen.
Hier geen heks of draak of rover,
zwarte wolken waaien over.*

***Alle sterren van de nacht
houden de wacht.***

*Schone Sara slaap maar lang,
dan ben je morgen niet meer bang.
Fris en monter zal je opstaan,
vol moed om weer verder te gaan.*

***Alle sterren van de nacht
geven je kracht.***

Een late ster geeft haar een pakje.
Wat erin zit?
Een poot van een kuiken.
'Met dit pootje,' legt ze uit,
'open je de glazen berg.
Daarin wonen je broers.'

Saar neemt het pootje aan
en stopt het in een zak.
'Dag sterren!'
Haar weg loopt ver en verder.
Haar pad wordt lang en langer.
Zo komt ze bij de glazen berg,
maar de poort is toe.
Ze wil het pootje nemen,
maar hoe ze ook zoekt en zoekt ...
het pootje is weg!
Hoe kan dat toch?
Hoe moet de poort nu open?
Ze moet en zal haar broers redden.
Wat het ook kost.
Saar bijt op haar tanden.
Ze neemt een scherp mes
en snijdt haar pink af.
Ze stopt de pink in het slot.
Met een 'kriep...' gaat de poort open.
Een dwerg komt naar haar toe.
'Kind, wat zoek je hier?' vraagt hij.
'Ik zoek mijn broers,' legt Saar uit.
'De 7 raven.'
De dwerg knikt.
'De heren raven zijn nu niet thuis.
Maar kom toch binnen kind.
Wacht hier maar,
ze zullen zo komen.'
Saar kijkt de kamer rond.
Op een tafel staan **7** borden,
7 glazen.
Van elk bord neemt Saar een brokje.
Van elk glas neemt Saar een slokje.

Zie jij van welk glas ze dronk?
Zie jij van welk bord ze at?

In glas 7 gooit Saar de ring,
die ze mee nam van thuis.
Plots klinkt er gesuis
geruis
gedruis.

De dwerg wijst met zijn vinger:
'Kijk, daar zijn de 7 heren.'
De raven landen op de tafel.
Ze hebben trek.
'Dat is kras,' krast de raaf.
'Wie at er van mijn bord?'
'En wie dronk er van mijn glas?'
krast een tweede raaf.
Nog een raaf zegt:
'Op mijn glas staat de afdruk
van de mond van een mens.

En kijk eens hier.
Er ligt een ring in mijn glas.
Is dat geen ring van thuis?
Van toen we nog geen raven waren?
Kras ... kras ... kras ...
Zou ons zusje hier zijn?
Dan waren we **VRIJ!**
Saar verlaat haar hoekje.
'Broers!' gilt ze.
'Ja! Hier ben ik!'
En veer na veer,
vleugel na vleugel,
worden de raven weer mens.
Dus 7 keer een kus voor zus.
En al zijn ze geen vogel meer,
toch vliegen ze samen

de glazen berg **UIT!**
(naar huis)

